

Hospodářské noviny 10.12.2012

Totality iránských teokratů a komunistů jsou příbuzné

Ladan Borúmandová

Existují výjimeční lidé, kteří by snad nikdy neměli zemřít, neboť samotná jejich existence představuje paprsek naděje v tragédii života. Tato idea probleskla mou zdeptanou a zničenou myslí, když mi vloni v prosinci přišel email od kolegy, bojovníka za lidská práva Igora Blaževiče, který mi oznamoval očekávanou, a přesto zdrcující zprávu o skonu Václava Havla.

Moje první a jediné setkání s prezidentem Havlem se odehrálo při jedné z mnoha příležitostí, kdy využil své prestiže a slávy k tomu, aby propůjčil hlas těm, kdo žádný hlas nemají. Bylo to 20. února 2007 ve washingtonské kongresové knihovně. Havel tam měl od Národní nadace za demokracii obdržet medaili za službu demokracii. Při této příležitosti požádal, aby mohli disidenti z různých zemí přijít na pódium a promluvit o svém vlastním boji za svobodu.

Celý článek je uložen v Archivu Knihovny Václava Havla.